

ZOMER

Thuis

Alle planten op het balkon zijn levend verbrand. Het is al een week tropisch warm. Mama en ik zetten geen voet op het balkon, want anders eindigen we net als de planten. Ik zit op mijn kamer en lees *De Ruimtesmurf*. Tanja zucht. Ze zucht altijd als ik *De Smurfen* lees. Ze ligt uitgestrekt op mijn bed.

‘Wat zullen we doen?’ vraagt ze.

Ik antwoord niet. Ik lees. Ik ben bij het stuk dat Ruimtesmurf door een slaapdrankje diep ligt te slapen. Grote Smurf heeft alle Smurfen omgetoverd tot Gnoefen, zodat Ruimtesmurf straks denkt dat hij echt op een andere planeet is.

Tanja draagt zwarte nagellak. Haar afgekloven nagels zien er nu nog korter uit dan normaal. Ik weet waarom ze zwart gelakt zijn. Ze wil apart zijn. Alsof zwarte nagels apart zijn. Het past helemaal niet bij haar. Tanja is een klein meisje met een bos krullen. Van een afstand lijkt ze een pop, maar als je haar van dichtbij bekijkt, is er niks popperigs aan. Haar neus is dik en de huid rond haar ogen een beetje opgezwollen. Op haar voorhoofd zitten duizenden kleine pukkeltjes. Misschien komt dat omdat ze zo veel patat eet. Bijna elke dag eet ze een frietje. In de schoolpauze of aan het eind van de middag vlak voor het avondeten.

‘Gaan we nog iets doen?’ zucht Tanja. Ze gaat rechtop zitten. Ze steekt haar duim in haar mond. Met haar ondertanden schraapt ze wat zwarte verf van haar nagel.

‘Zal ik je haar knippen?’ vraagt ze.

‘Heb je vorige week al gedaan,’ zeg ik.

‘Nou en,’ zegt Tanja. Aan haar lippen kleven kleine stukjes zwarte lak.

Ik ken haar vandaag precies één jaar. Het is exact een jaar geleden dat we hier zijn komen wonen. Ze stond voor de flat

toen we met de boedelbak kwamen aanrijden. Ze hielp mee onze dozen naar boven te sjouwen. Er staan nog steeds overal dozen. We gebruiken ze als kruk en als eettafel. We zetten er cactussen op, stapels *Donald Ducks*, theeglazen, borden en de lege caviakooi. De cavia heeft maar één week in de flat geleefd. Ik had hem op het balkon gezet en vorig jaar was het net zo heet als nu. Op donderdag 10 juli lag hij dood in het stro. Al zijn water was op. Ik kon hem niet eens begraven, want we hebben alleen een betonnen balkon. Bij Bert hadden we een tuin met een groot groen grasveld en struiken met gele bloemen.

‘Mijn vader heeft Snickers en Twixen gekocht,’ zegt Tanja.

Ik klap *De Ruimtesmurf* dicht en trek mijn slippers aan.

Ik

Ik lijk op Sneeuwwitje, maar dan een minder mooie versie. Ik heb een bleke huid en lang inktzwart haar. Op het moment draag ik alleen maar blauwe kleren, daar word ik rustig van in mijn hoofd. Alles moet blauw, van mijn onderbroek tot mijn sokken en schoenen. Mijn gympen hebben alleen één blauwe streep, maar toch heb ik ze goedgekeurd. Ik heb ook een periode alleen maar zwart gedragen. Toen dacht iedereen dat ik gothic was.

Bij Tanja

‘We kennen elkaar precies een jaar,’ zeg ik. Ik neem een grote hap van een Snickers.

‘Gefeliciteerd met mij,’ zegt Tanja. Ze bijt een halve Twix af.

De Snickers smelt in mijn hand. Bij Tanja thuis is het net zo warm als bij ons. Misschien nog warmer. Tanja woont op de zesde verdieping en mama en ik wonen op de tweede. Tanja

vindt zichzelf een echte 'Flutter' en mij een halve 'Flutter' omdat ik maar tweehoog woon. Tanja houdt haar wandelende tak een stukje Twix voor, maar hij blijft doodstil zitten.

'Stom beest,' zeg Tanja.

Ik stop het laatste stukje van mijn Snickers in mijn mond en lik de gesmolten chocola van mijn vingers.

'Misschien kunnen we een paar dagen kamperen,' zeg ik, 'samen in een tent.'

'Heb jij een tent?'

'Nee. Jij?'

'Nee,' zegt Tanja.

We gaan naar haar kamer en laten ons op haar bed vallen.

'Mijn bloed kookt,' zegt Tanja.

'Mijn oren smelten,' zeg ik.

Tanja trekt haar T-shirt en haar korte broek uit. In haar ondergoed loopt ze naar de keuken. Ze komt terug met een teil met koud water en ijsklontjes. We gooien alle klontjes in het water en laten onze blote voeten in het water glijden. De kou klimt door mijn voeten omhoog naar mijn benen. Ik doe mijn ogen dicht en denk aan mijn koude voeten. In mijn gedachten worden ze steeds blauwer. Als ik blauwe voeten had, hoefde ik nooit meer schoenen aan.

We besluiten naar buiten te gaan. We gooien een plens koud water in ons gezicht, Tanja kleedt zich weer aan en we lopen het trappenhuis in. Langzaam lopen we de trap af. Buiten beknelt de hitte ons. Ik voel meteen zweetdruppels uit mijn voorhoofd ploppen. Het gras is geel. Er lijkt stoom van de grond af te komen. De aarde is aan het braden. Achter de flat ligt een klein speeltuintje. Het speeltuintje ligt tussen twee flats in. Daaromheen ligt troep. Palen, bergen met stenen, een kapotte bouwkeet

en heuvels aarde begroeid met onkruid, vooral met brandnetels. Ze waren begonnen met bouwen, grote hijskranen stonden op het terrein. Maar na twee weken zijn ze daarmee gestopt. De hijskranen verdwenen weer. Het had iets met vergunningen te maken.

Er is niemand in de speeltuin. We gaan op een schommel zitten en zingen:

*'Fell in love with an alien
Fell in love with her eyes
Fell in love with an alien
I'm telling you no disguise'*

‘Zitten jullie op een koor of zo?’ vraagt een jongensstem.

‘Zit je ons af te luisteren of zo?’ zegt Tanja boos.

De jongen glimlacht. Hij heeft een pet op, draagt een groot wit T-shirt en een wijde lange broek in een grijze kleur. Aan zijn voeten zitten hagelwitte All Stars. Naast hem staat een piepklein hondje. Het beest is mager, heeft grote oren en bolle oogjes. Het hondje gaat in een zithouding zitten en perst.

‘Je hond gaat zitten kakken!’ roep ik.

In één beweging tilt de jongen het beest op en zet hem verderop bij een boom.

Meneer G.

Wat zou meneer G. aan het doen zijn?

Thuis

Mama heeft wafels gebakken. Een grote stapel dampende wafels staat op een bord op een verhuisdoos.

‘Ik heb een doos uitgepakt en kwam het wafelijzer tegen,’ zegt ze.

Ik ga op een kruik bij de doos zitten. Mama pakt een bord, legt er een wafel op en bestrooit die met een dikke laag poedersuiker. ‘Alsjeblieft, schat.’

Ik snuif de zoete geur van de wafel op. De poedersuiker vliegt mijn neus in. Het voelt alsof er tien spinnnetjes door mijn neus kruipen. Ik neem een grote hap. Bert hield niet van zoet. Als mama wafels bakte, nam hij er één om haar een plezier te doen. Hij vond het leuk als mijn moeder bakte. Hij keek naar haar billen als ze met de garde in de schaal stond te kloppen.

‘Vind je het niet moedig van me dat ik een doos heb uitgepakt?’ zegt mama. ‘Het ging zomaar ineens. Ik dacht er niet bij na, ik dééd het gewoon. Misschien ga ik wel meer dozen uitpakken. Misschien kunnen we een tafel kopen.’ Ze neemt een hapje van een wafel. Het puntje van haar neus is wit van de poedersuiker. Sinds we bij Bert weg zijn heeft ze haar lange haren afgeknipt en rood geverfd. Ze draagt nu geen oorknopjes meer, maar lange rinkelende zilveren oorbellen en soms zet ze een grote oranje bril op met glazen zonder sterkte. In plaats van beige en gebroken wit draagt ze paars, groen en oranje. Het afgelopen jaar is ze op zoek gegaan naar zichzelf. Ze heeft haar handen en tenen laten lezen, haar aura laten bekijken, een cursus yoga gedaan, de vijf ritmes gedanst, gemediteerd en *The Secret* gelezen. Ik hield Bert op de hoogte en belde hem alle veranderingen door.

‘Kijk eens in die tas,’ zegt mama.

‘Welke?’

‘Die Albert Heijn-tas.’

Ik pak de tas. Er zitten dvd’s in. *Scream* deel één, twee en drie.

‘Vet! Mag Tanja ook komen?’

‘Tuurlijk.’

Mama, Tanja en ik zitten op de bank. Onze blote voeten rusten op een doos en we hebben elk een groot kussen op onze schoot voor als het spannend wordt. Tanja heeft Twixen meegenomen en mama heeft magnetronpopcorn gekocht. We gillen mee met de spannende momenten. Als het echt spannend wordt moet Tanja naar de wc.

Mijn ogen gloeien van het tv-kijken, maar we hebben het volgehouden. We hebben alle films gekeken. Alleen mama is halverwege het derde deel in slaap gevallen. Nu liggen we in bed. Tanja ligt naast me op een luchtbed op de grond. In mijn hoofd hoor ik het gegil van de meiden uit *Scream*. Als ik mijn ogen dichtdoe zie ik een wilde rivier van bloed door het trappenhuis van de flat stromen, het bloed vloeit onder de voordeuren door, de hallen in, en de woonkamers. Ook onze woonkamer. Alle dozen kleuren donkerrood. De wafels drijven in het bloed.

‘Ik ben verliefd,’ zegt Tanja ineens.

‘Hè? Op wie?’ vraag ik.

‘Op die jongen met dat kleine hondje. Ik zie hem de hele tijd voor me. Die stomme pet en die gare wijde broek. Mijn kop wordt heet als ik aan hem denk.’

Ik zie voor me hoe de jongen met één hand zijn hondje optilde. Misschien kan hij Tanja ook met één hand optillen.

‘Ik werd niet goed,’ zegt Tanja, ‘ik dacht de hele tijd dat ik hem zag in de film. Elke jongen leek op hem. Vond jij dat ook?’

‘Nee, helemaal niet,’ zeg ik.

‘Niet?’

‘Hij zit in je kop.’

‘Ja,’ zegt Tanja zacht.

‘Morgen gaan we weer naar het speeltuintje,’ zeg ik. ‘Misschien is hij er weer.’

‘En dan?’ vraagt Tanja.

‘Dan zeg je iets over dat hondje.’

‘Oké. En dan?’

‘Dan zegt hij iets terug.’

‘Denk je?’

‘Ja, tuurlijk.’ Ik probeer het gezicht van de jongen voor me te zien, maar ik zie telkens de schaduw van zijn pet als een sluier over zijn gezicht. Die jongen heeft er geen idee van dat twee meisjes midden in de nacht aan hem liggen te denken.

Cavia

Ik had hem zo graag bij me gehouden. Het liefst had ik een etui van zijn zachte vacht gemaakt, zodat ik hem altijd kon blijven aaien.

Tanja

Tanja en ik zitten op de rand van de zandbak. Onze voeten liggen begraven onder twee zandkastelen. Tanja’s kasteel heeft drie torens, mijn kasteel lijkt meer op een ingezakte cake. Het is al de derde keer in twee dagen dat we in de speeltuin rondhangen, maar Tanja’s favoriete buurtbewoner heeft zich nog steeds niet laten zien. Misschien was hij hier op bezoek en woont hij ergens in Groningen. Tanja weet niet meer waarom ze hem leuk vond en daarom wordt het bijna nog belangrijker om hem zien. We moeten weten of Tanja hem echt leuk vindt of niet.

‘Zullen we gaan?’ vraag ik.

‘Nog even,’ zegt Tanja.

Ik probeer een zandtoeren te maken die blijft staan.

‘Het zand is te droog,’ klaag ik.

‘Je moet een kuil graven en het donkere zand gebruiken.’

Ik begin een kuil te graven.

‘Houden jullie van zand of zo?’ zegt een jongen.

Tanja kijkt me met grote paniekogen aan. Haar hoofd wordt vuurrood.

‘Waar is je hondje?’ vraag ik.

‘Hier.’ De jongen haalt het hondje uit de broekzak van zijn wijde spijkerbroek. Hij zet het beestje in de zandbak. Als een dolle begint het hondje rondjes te rennen door het zand. Alsof er net nieuwe batterijen in zitten. Het zand vliegt alle kanten op. Ik kijk naar de jongen. Hij draagt dezelfde blauwe Nike-pet en dezelfde spierwitte All Stars. Tanja staart als bevroren naar haar zandkasteel. De jongen gaat naast Tanja zitten. ‘Ik ben Lars,’ zegt hij.

‘Ik heet Nikki,’ zeg ik.

‘Tanja,’ mompelt Tanja.

‘Ze heet Tanja,’ vertaal ik.

Lars haalt een zakje drop uit zijn broekzak.

‘Willen jullie er één?’ vraagt hij.

Ik pak een dropje. Het dropje is plakkerig van de warmte. Tanja zit nog steeds doodstil naast me. ‘Tan, jij houdt toch ook van drop?’ zeg ik.

Verlegen pakt Tanja een dropje uit de zak. Ze kijkt Lars niet aan. Ik heb haar nog nooit zo gezien.

‘Woon jij hier?’ vraag ik. Het dropje kleeft aan mijn tanden.

‘Ja, verderop. In die nieuwe huizen,’ zegt Lars. ‘Jullie?’

‘Wij wonen hier.’ Ik wijs naar de flat.

Tanja zit nog steeds als een standbeeld naast me. Ik wurm mijn voeten uit het zand onder mijn zandkasteel. Het hondje rent op mijn voeten af, springt op en neer en begint dan als een gek te graven.

‘Op zoek naar een verloren schat,’ zegt Lars.

‘Het enige wat je hier vindt zijn kattendrollen,’ zegt Tanja.

Buddy

1. De cavia stond in de brandende zon op het balkon. Als hij binnen had gestaan had hij het waarschijnlijk overleefd. Een cavia kan zichzelf en de kooi niet naar binnen verplaatsen, dus het feit dat de cavia daar stond weg te fikken is de schuld van zijn baas.
2. Er zat geen water in zijn drinkfles. Een cavia kan zijn eigen drinkfles niet vullen, dus het feit dat de cavia stond uit te drogen is de schuld van zijn baas.

Als ik te veel aan mijn cavia moet denken, kijk ik naar de lucht. De lucht is blauw. Van blauw word ik rustig. Mijn cavia heette Buddy.

Thuis

Mama is weer een doos aan het uitruimen. Ze haalt een rood T-shirt uit de doos. 'Is die van jou?' vraagt ze.

'Ik draag geen rood,' zeg ik. Ik had gedacht dat we nu al lang bij Bert terug zouden zijn. Dat ik op mijn vaste plek op de witleren bank zou zitten tegen het grote blauwe kussen aan, met een doos vol *Donald Ducks*, *Lucky Luke's* en *Garfields* naast me op de grond.

'Moet je dit zien,' zegt mama. Ze houdt een boek omhoog. *UFO's. Mysterie of werkelijkheid*. 'Dit moet van Bert zijn.'

'Spreek je hem nog weleens?' vraag ik.

Ze legt het boek terug in de doos. 'We moeten Bert proberen los te laten,' zegt mama. 'Bert was een station. Een mooi, warm station, maar nu zijn we in de trein gestapt op weg naar de volgende halte.'

Ze heeft het altijd over stations en haltes. Ik snap niet waarom we niet de trein terug kunnen nemen.